

Даниял кітабы — Отыз тоғызыншы бөлім

Пайғамбарлық өрнекті ашу: Уильям Миллердің түсі және соңғы күндерде іргелі ақиқаттардың қалпына келтірілуі

Jeff Pippenger

2024-01-03

Біз соңғы күндердегі Уильям Миллер түсінің пайғамбарлық қолданылуын қарастырып отырмыз, өйткені дәл сол жерде барлық пайғамбарлықтар өздерінің кемел орындалуын табады. Миллердің түсі Миллердің қызметі арқылы жинақталған Адвентизмнің іргетастық ақиқаттарының табылуын, орнығуын, қабылданбай тасталуын, көмілуді және қалпына келтірілуін айқындайды. Сол іргетастық ақиқаттар 1798 жылы мөрі ашылған ақиқаттарды білдірді. Ол ақиқаттар Ұлай өзені туралы аянмен бейнеленген. Early Writings кітабында жазылған Миллердің түсі оның екінші түсі болды, әрі сол түс, Миллердің өзі Набуходоносормен бейнеленгені сияқты, Набуходоносордың екінші түсі арқылы типтелген еді.

Алдыңғы мақалалар Набуходоносордың «жеті уақыт» бойы аңның жүрегімен өмір сүрген ғұмырының соңы рәміздік тұрғыдан 1798 жылы аяқталғанын көрсетті. Сол кезде оның патшалығы қайта қалпына келтірілді, әрі Набуходоносор алғаш рет толықтай тәубеге келген адамды бейнеледі. «Ақырзаман уақыты» тұрғысынан алғанда, 1798 жылы ол «даналарды» білдірді. Біз сондай-ақ Бабылдың алғашқы патшасы ретінде Набуходоносорға шығарылған «жеті уақыт» үкімі Бабылдың соңғы патшасы болған Белшазардың екі мың бес жүз жиырмасына (mene, mene, tekel, upharsin) үлгі болғанын да анықтадық.

«Бабылдың соңғы әміршісіне де, оның алғашқысына бейнелік түрде келгендей, Құдайдың Бақылаушысының үкімі келді: “Уа, патша, ... саған айтылып тұр: патшалық сенен кетті”. Даниял 4:31». Пайғамбарлар мен патшалар, 533.

Уайт қарындас Белшазарды өз үкім сағатында «ақымақ патша» деп таныды. Набуходоносордың үкім сағатының қорытындысында ол «дана патшаны» бейнелейді, өйткені оған «жеті уақыт» үкімі игілік әкелді; ал Белшазар, тарихты білгеніне қарамастан, одан игілік алудан бас тартты.

«Бірақ Белшазардың ойын-сауыққа және өзін-өзі дәріптеуге деген құмарлығы оның ешқашан ұмытпауға тиіс болған сабақтарын өшіріп жіберді; әрі ол Набуходоносорға айрықша үкімдерді әкелген күнәларға ұқсас күнәлар жасады. Ол өзіне рақыммен берілген мүмкіндіктерді рәсуа етті, ақиқатпен танысу үшін қолы жететін мүмкіндіктерді пайдалануды елемеді. “Құтқарылуым үшін не істеуім керек?” — деген сұрақты сол ұлы, бірақ ақымақ патша немқұрайдылықпен айналып өтті.» Bible Echo, 1898 жылғы 25 сәуір.

Набуходоносор — 1798 жылғы «даналардың» нышаны; олар ақырзаман уақытында білімнің артуын түсінеді.

«Көкірек керген мақтанышы оның аузынан енді ғана шыққан еді, сол сәтте-ақ Көктен келген бір дауыс оған Құдай белгілеген сот уақытының жеткенін хабарлады. Бір мезетте оның ақыл-есі алынып, өзі хайуан іспетті болды. Жеті жыл бойы ол осылай қорлық күйге түсті. Осы мерзімнің соңында оның ақыл-есі өзіне қайта оралды, сонда ол кішіпейілділікпен Көктің ұлы Құдайына көзін тігіп, осы жазалаудағы құдіретті қолды таныды да, тағы да өз тағына қайта отырғызылды.»

«Жария жариялауда Набуходоносор патша өз кінәсін және қалпына келтірілуіндегі Құдайдың ұлы рақымын мойындады. Бұл — Киелі Тарихта жазылып қалған оның өміріндегі соңғы іс-әрекет еді». Review and Herald, February 1, 1881.

Набуходоносордың «жеті заманының» соңында ол жұрт алдында жария жарлық айтты, оның ішінде көпшілік алдында жасалған мойындау да болды. Набуходоносор ретінде Миллер 1798 жылғы «даналарды» бейнелейді; олар ақыр заман тұсында білімнің артуын түсінеді. Екеуінің де екі түсі болды, әрі олардың әрқайсысының екінші түстері символдық түрде «жеті заманды» айқындайды. Алдыңғы мақалаларда «жеті заманның» өтпелі кезеңді белгілейтіні көрсетілген.

1798 жылы Набуходоносор өзінің тәкаппар күйінен дана адамның күйіне өту кезеңін белгілейді. Бұған оның жария мойындауы да кірді. 1798 жыл сондай-ақ Киелі кітап пайғамбарлығындағы бесінші және алтыншы патшалықтардың арасындағы өтпелі нүкте болды. Ол сондай-ақ бірінші періштенің келуін белгіледі, сөйтіп жаңа бір басқарылу дәуірін айқындады, өйткені келе жатқан сот туралы ескерту Киелі кітап пайғамбарлығындағы бесінші патшалық өзінің өлімші жарасын алмайынша жүзеге аса алмады.

«Хабардың өзі бұл қозғалыстың қашан жүзеге асуға тиіс екеніне нұр түсіреді. Оның “мәңгілік Ізгі хабардың” бір бөлігі екені жарияланған; әрі ол соттың ашылғанын хабарлайды. Құтқарылу туралы хабар барлық дәуірлерде уағыздалып келді; бірақ бұл хабар Ізгі хабардың тек соңғы күндерде ғана жариялана алатын бөлігі, өйткені тек сонда ғана сот сағатының келгені шындық болар еді. Пайғамбарлықтар соттың ашылуына алып баратын оқиғалардың бірізділігін көрсетеді. Бұл әсіресе Даниял кітабына қатысты ақиқат. Бірақ оның соңғы күндерге қатысты пайғамбарлығының сол бөлігін Даниялға “ақыр заманға дейін” жауып, мөрлеп қою бұйырылды. Осы пайғамбарлықтардың орындалуына негізделген сот туралы хабар біз осы уақытқа жетпейінше жариялана алмас еді. Бірақ ақыр заманда, — дейді пайғамбар, — “көп адам ары-бері жүгіріп, білім артады”. Даниял 12:4.»

Елші Пауыл қауымды Мәсіхтің өз күндерінде келуін күтпеуге ескертті. «Әуелі сенімнен безушілік келмейінше және күнә адамы әшкереленбейінше, — дейді ол, — ол күн келмейді». 2 Салониқалықтарға 2:3. Ұлы діннен безушіліктен және «күнә адамының» ұзақ уақыт билік жүргізу кезеңінен кейін ғана біз Иеміздің келуін күте аламыз. «Күнә адамы», сондай-ақ «заңсыздық құпиясы», «құрып кетудің ұлы» және «әлгі зұлым» деп те аталатын тұлға, пайғамбарлықта алдын ала айтылғандай, 1260 жыл бойы өз үстемдігін сақтауға тиіс болған папалықты білдіреді. Бұл кезең 1798 жылы аяқталды. Мәсіхтің келуі сол уақыттан бұрын бола алмас еді. Пауыл өз ескертуін 1798 жылға

дейінгі бүкіл мәсіхшілік дәуірдің бәріне қатысты айтады. Мәсіхтің екінші рет келуі туралы хабар нақ осы уақыттан кейін жариялануға тиіс.

«Мұндай хабар өткен дәуірлерде ешқашан берілген емес. Көріп өткеніміздей, Пауыл оны уағыздаған жоқ; ол Жаратқан Иенің келуін сол кездегі алыс болашаққа қарай нұсқап, бауырластарын соған бағыттады. Реформаторлар да оны жариялаған жоқ. Мартин Лютер сотты өз заманынан шамамен үш жүз жыл кейін болады деп орналастырды. Ал 1798 жылдан бері Даниял кітабының мөрі ашылды, пайғамбарлықтар туралы білім артты, және көптеген адамдар жақындап қалған соттың салтанатты хабарын жариялады». Ұлы күрес, 356.

1798 жылы құтқарылу ісінің жаңа дәуірі келді, әрі сол жаңа дәуір 1844 жылы басталатын тағы бір дәуір туралы ескерту берді. Сол дәуір ауысуында бір есік жабылып, бір есік ашылатын еді.

Филадельфиядағы қауымның періштесіне былай деп жаз: Киелі, Ақиқат Иесі, Дәуіттің кілті Өзінде бар, ашса — ешкім жаба алмайтын, жапса — ешкім аша алмайтын былай дейді: Сенің істеріңді білемін; міне, алдыға ашық есік қойдым, оны ешкім жаба алмайды; өйткені сенің күшің аз болса да, Менің сөзімді сақтадың және Менің атымнан бас тартпадың. Аян 3:7, 8.

Есіктің ашылуы жаңа бір дәуірді білдіреді. Б.з.д. 723 жылдан 1798 жылға дейін іске асқан бірінші қаһардың соңында, 1798 жылы патшалықтардың да, хабардың да дәуірлік ауысуы болды. Сондай-ақ Б.з.д. 677 жылдан 1844 жылға дейін іске асқан соңғы қаһардың соңында, 1844 жылы да дәуірлік ауысу болды. 1798 жылы жақындап келе жатқан сот туралы ескерткен бірінші періштенің хабарының дәуірі жетті. Набуходоносор да, Миллер де “ақылдылар” ретінде, “ақыр заман кезінде”, “есік” бірінші періштенің хабарының ішкі дәуіріне және теңіз аңынан жер аңына өтетін сыртқы дәуірлік ауысуға ашылған кезде бейнеленеді. Бірінші періштенің хабарының дәуірі 1844 жылғы 22 қазанда Ең Киелі Орынға кіретін есік ашылғанда орындалды, ал үшінші періштенің дәуірі мен тергеуші сот келіп жетті.

Миллердің екінші түсі 1798 жылы бір есік ашылған кезде басталып, Түн жарымындағы айқай хабарын жариялау үшін қайта тірілтілетін “екі куәгердің” өтпелі кезеңінде бір есік ашылған кезде аяқталады. Пайғамбарлық тұрғыдан алғанда, Набуходоносор да, Миллер де 1798 жылы теңіздегі аңның патшалығынан жердегі аңның патшалығына өтуді бейнелейді. Екеуі де 1844 жылғы тергеуші соттың жақындауы мен келуінің жариялануын бейнелейді. 1798 жыл мен 1844 жыл Құдайдың Өз халқына қарсы “жеті уақыт” кезеңі бойында жүзеге асқан, Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауында баяндалған алғашқы және соңғы “қаһарларының” аяқталуын білдіреді. 1798 жылдан 1844 жылға дейінгі қырық алты жыл 1844 жылғы 22 қазанда, Мәсіх Қасиетті орыннан Ең Қасиетті орынға өткен кезде, кенеттен келген келісімнің Хабаршысы келген рухани ғибадатхананың тұрғызылуын бейнелейді.

1798 және 1844 жылдары “жеті уақытпен” белгіленген өтулерді (біреуден көп) айқындайды. 1856 жылы Миллершіл Филадельфиялық адвентизмнен Миллершіл Лаодикиялық

адвентизмге өту де “жеті уақыт” жөніндегі білімнің артуымен белгіленді, ал бұл кейіннен 1863 жылы қабылданбай тасталды. 1798 жылы Даниял кітабынан білімнің артуы болған еді; оған Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауындағы сол “жеті уақыт” та кірді, және ол Миллершіл Филадельфиялық адвентизмнің соңында қабылданбай тасталуы тиіс еді.

Бірінші періштенің қозғалысының Филадельфиядан Лаодикеяға өтуі 1856 жылдан 1863 жылға дейінгі жеті жылмен бейнеленді. Лаодикеяға арналған хабар 1856 жылы келді, және жеті жыл бойы мөрі ашылған “жеті уақыттың” жаңа нұры 1863 жылы Адвентизм өте алмаған үш сатылы сынақ үдерісін тудырды. “Жеті уақыттың” нұры қабылдануы немесе қабылданбауы үшін жеті жыл берілді. Миллериттік Филадельфиялық Адвентизм қозғалысының Миллериттік Лаодикеялық Адвентизмге өтуі, соңындағы реттіліктің кері айналуын, яғни үшінші періштенің Лаодикеялық қозғалысының үшінші періштенің Филадельфиялық қозғалысына өтуін бейнелейді.

Ишаяның алпыс бес жылдық пайғамбарлығы Құдайдың әуелі Израилдің солтүстік патшалығына, содан кейін оңтүстік патшалығына қарсы бағытталған алғашқы әрі соңғы қаһарының басталуын білдіреді.

Өйткені Сирияның басы — Дамаск, ал Дамаскінің басы — Резин; әрі алпыс бес жылдың ішінде Ефрем халық болудан қалып, күйретіледі. Ишая 7:8.

Ишаяның алпыс бес жыл туралы пайғамбарлығы б.з.д. 742 жылы берілді, және алпыс бес жылдың ішінде солтүстік патшалық жойылатын еді. Б.з.д. 742 жылдан он тоғыз жыл өткен соң, б.з.д. 723 жылы, солтүстік патшалық Ассур тарапынан тұтқындыққа әкетілді. Алпыс бес жылдың соңында оңтүстік патшалыққа қарсы қаһар б.з.д. 677 жылы басталды, сол кезде Манаса бабылдықтардың қолына тұтқынға алынды. Демек, бұл алпыс бес жыл солтүстік патшалықтың алғашқы тұтқындыққа түсуіне дейінгі он тоғыз жылдық кезеңді, содан кейін Манасаның тұтқынға түсуіне дейінгі тағы қырық алты жылды білдіреді.

Бұл пайғамбарлықтар өздеріне тиісті орындалуына 1798, 1844 және 1863 жылдары жетті. 1798 жылы бірінші періштенің келуімен құтқарылу хабарының ішкі ауысуы жүзеге асты, сондай-ақ Киелі кітап пайғамбарлығындағы патшалықтардың сыртқы ауысуы да болды. 1844 жылы үшінші періштенің келуімен Қасиетті бөлімге есік жабылып, тергеу соты басталған кезде, құтқарылу хабарының ішкі ауысуы жүзеге асты. 1863 жылы сыртқы өзгеріс болды, өйткені жердегі аңның екі мүйізі екі топқа бөлінді.

Республикалық мүйіз содан былай жердегі аңның тарихында үстемдік ететін екі саяси партияға бөлінді. Протестанттық мүйіз екі жолдан тайған көрініске бөлінді: бір тарап өзін жетінші күнгі сенбілікті сақтаймыз деп мәлімдеген протестанттармыз деді, ал екінші топ өзін протестантпыз деп мәлімдегенімен, өздері таңдаған ғибадат күні ретінде күннің күнін дәріптеді.

Сол тарихта Қараңғы ғасырлардан шыққан протестанттық мүйіз 1840 жылдың 11 тамызынан 1844 жылдың 22 қазанына дейін сыналды да, сол сынақ үдерісінен өте алмай, жексенбіні сақтайтын протестант халықтан жексенбіні сақтайтын жолдан тайған протестант

халыққа ауысты.

1844 жылы орнығып, айқындалған шынайы протестанттық мүйіздің тарихында 1856 жылдан 1863 жылға дейін сынақ үдерісі өтті. Содан кейін сенбіні ұстанатын шынайы протестанттық мүйіз Филадельфиядан Лаодикияға өтті, сондай-ақ сенбіні ұстанатын шынайы протестанттық халықтан сенбіні ұстанатын жолдан тайған протестанттық мүйізге ауысты. «Жеті уақыт» 1798, 1844, 1856 және 1863 жылдарымен байланысты. «Жеті уақыт» — өтпелі кезеңмен байланысты нышан, әрі бұл ақиқат бірнеше куәнің негізінде орнықтырылған.

1798 жылы “жеті уақыт” жөніндегі білімнің артуы болды, өйткені Миллер ашқан ең алғашқы уақыт-пайғамбарлық дәл сол ақиқат еді. 1863 жылға қарай сол ақиқат қабылданбай тасталды, осылайша Ишая кітабының жетінші тарауында баяндалған пайғамбарлықтағы алпыс бес жылдың аяқталу кезеңінің қорытындысы айқындалды.

Толық екі мың бес жүз жиырма жылдық пайғамбарлықтың әрі басында, әрі соңында кері бейне, айнадағыдай ұқсастықпен орналасқан алпыс бес жылдық кезең бар. Пайғамбарлық берілген б.з.д. 742 жылы бастауының алғашқы алпыс бес жылы соңының басталуындағы алпыс бес жылды (1798) алдын ала бейнелегеніндей, сол кезде “даналар” — миллериттер — түсініп, жариялаған “жеті уақыт” туралы білімнің артуы болды. Соңның соңындағы 1863 жылғы алпыс бес жылдықта да сол ақиқат жөнінде тағы бір білімнің артуы болды, бірақ оны шынайы протестанттық мүйіздің жуырда ғана тәж кигізілген “діни қызметкерлері” ақырында теріске шығарды.

Менің халқым білімнің жоқтығынан құрып барады; сен білімді теріске қаққаның үшін, Мен де сені теріске қағамын, сондықтан сен Маған діни қызметкер болмайсың; өз Құдайыңның заңын ұмытқаның үшін, Мен де сенің балаларыңды ұмытамын. Осия 4:6.

Даниял кітабының мөрі ашылған кезде білімнің артуы «жеті уақытпен» байланысты, сондықтан ол тек өтпелі кезеңнің нышаны ғана емес, сонымен бірге пайғамбарлық хабардың мөрінің ашылуының да нышаны болып табылады.

2020 жылғы 18 шілдеде бірінші түңілуімен бірге тағы бір өтпелі кезең басталды; ол “күту уақытын” бастап, Аян кітабының он бірінші тарауындағы ұлы Содом мен Мысыр қаласының көшесінде өлі күйде жатқан екі куәгердің үш жарым күнінең басталуын белгіледі.

2020 жылғы 18 шілде 1856 жылдан 1863 жылға дейінгі тарих арқылы бейнеленген үш жарым нышандық күннің («жеті уақыттың») басталуын белгілейді. Екі кезең де «жеті уақыттың» нышандары болып табылады. Екі кезең де басқарылу дәуірінің өзгерісін (өтпелі кезеңді) белгілейді. Екі кезең де «жеті уақытпен» байланысты білімнің артуын бейнелейді.

Бұл Бабыл патшалығынан Мидо-Парсы патшалығына өту кезеңінде болған еді; дәл сол кезде Даниял Леуіліктер жиырма алтыдағы дұғаны оқыды, осылайша Леуіліктер жиырма алтыдағы дұғаны соңғы күндердегі өтудің бір межелік белгісі ретінде айқындады. Миллердің түсінде “шашырау” деген сөз жеті рет қолданылғаннан кейін, соңында Миллер

әрі жылайды, әрі дұға етеді. Сол жылау Яһуда руының Арыстаны (топырақ щеткасы бар адам) мөрленген бір хабарды ашатын сәтті белгілейді.

Миллердің дұғасы Даниялдың Леуіліктер жиырма алтыдағы «жеті ретпен» байланыстырылатын дұғасын білдіреді; бұл Миллердің түсінде есік пен терезелер ашылған кезде орын алады. Бірақ Даниялдың тоғызыншы тараудағы дұғасы Даниялдың екінші тараудағы дұғасымен де сәйкеседі. Ол сондай-ақ Набуходоносордың өзінің «жеті ретінің» соңында айтқан мойындау дұғасымен де сәйкеседі.

Сондықтан Миллердің дұғасы Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауындағы дұғамен бейнеленді; ол көпшілік алдында айтылған мойындау дұғасы әрі соңғы пайғамбарлық құпияның мөрінің ашылуын сұраған жалбарыну дұғасы болды, өйткені барлық пайғамбарлық соңғы күндерді бейнелейді. Демек, Даниял кітабының екінші тарауындағы құпия ашылатын ең соңғы құпияны білдіреді. Миллердің түсіндегі дұғасы оның бөлмесіндегі асыл тастарға жасалған жиренішті істерге қатысты алаңдаушылық пен әділ қаһардың дұғасы болды. Оның алаңдаушылығы Езекиел кітабының тоғызыншы тарауында жүз қырық төрт мыңның мөрлену уақыты кезінде күрсініп, зарлайтындар арқылы бейнеленген.

Миллер шындықтардың бірте-бірте жалған ілімдердің астында көміліп бара жатқанын, ақырында тіпті табыттың өзі (яғни, Киелі кітаптың өзі) жойылатын шекке жеткенін көрді. Миллердің табытының жойылуы Адвентизмнің үшінші ұрпағында орын алды, сол кезде King James Bible-ды әдейі ысырып қойып, оның орнына Киелі кітаптың қазіргі заманғы бұрмаланған, католиктік негіздегі нұсқаларын енгізуге бағытталған қасақана қозғалыс болды.

Миллер жылады, сосын мінажат етті, сол сәтте-ақ бір есік ашылып, адамдардың бәрі сыртқа шығып кетті. Содан кейін шаң сыпырғыш ұстаған адам (Яһуда руының Арыстаны) кіріп, терезелерді ашты да, тазалауға кірісті. Сонда Миллер шашырап жатқан асыл тастарға алаңдаушылығын білдірді, ал шаң сыпырғыш ұстаған адам асыл тастарға өзі қамқорлық жасайтынын уәде етті. Шаң сыпырғыш ұстаған адамның тазалау жұмысының қарбаласында Миллер бір сәтке көзін жұмды, ал көзін ашқанда, қоқыс жоқ болып кеткен еді. Асыл тастар бөлменің әр жеріне шашылып жатты, содан кейін шаң сыпырғыш ұстаған адам үлкенірек сандықты үстелдің үстіне қойып, асыл тастарды жинап алып, сандыққа салды да: «келіп көріңдер», — деді.

«кел де, көр» деген тіркес жаңадан ғана мөрі ашылған ақиқаттың нышаны болып табылады. Миллер үшін мөрі ашылатын ақиқат — соңғы ақиқат, өйткені одан кейін болатын келесі оқиға — қатты дауысты білдіретін «айқай» кезінде Миллердің оянуы. Миллериттер тарихында Түн ортасындағы Айқай хабарын қабылдаған соңғы адам Миллер болды, әрі түсінде оны оятатын айқайдың дәл алдында ол көзін бір сәтке жұмды. Киелі кітапта «бір сәт» пен «көздер» туралы айтылатын жалғыз үзінді бірінші қайта тірілуді меңзейді.

Міне, сендерге бір құпияны айтамын: бәріміз де ұйықтай бермейміз, бірақ бәріміз де өзгертілеміз, бір сәтте, көзді ашып-жұмғанша, соңғы керней кезінде; өйткені керней

тартылады, сонда өлгендер шірімес болып қайта тіріледі, әрі біз де өзгертілеміз. Себебі бұл шіритін дене шіріместікті киюге тиіс, және бұл өлетін дене өлместікті киюге тиіс. 1 Қорынттықтарға 15:51–53.

Аян кітабының он бірінші тарауында бейнеленгендей, үшінші періштенің Лаодикеялық қозғалысының үшінші періштенің Филадельфиялық қозғалысына ауысу тарихында Миллер Түн ортасындағы айқай туралы хабарды қабылдаған дана қыздардың ең соңғысын білдіреді. Оны алғаш қабылдағандар ең руханилары еді.

«Бұл екінші періштенің хабарын қуаттандыруға тиіс болған түн ортасындағы айқай еді. Көңілі түскен қасиеттілерді оятып, оларды алдарындағы ұлы іске даярлау үшін көктен періштелер жіберілді. Бұл хабарды алғаш қабылдағандар ең дарынды адамдар болған жоқ. Періштелер кішіпейіл, берілген жандарға жіберіліп, оларды: “Міне, Күйеужігіт келе жатыр; Оны қарсы алуға шығындар!” — деген айқайды көтеруге қозғады. Осы айқай сеніп тапсырылғандар асығып, Киелі Рухтың құдіретімен хабарды жариялап, көңілі түскен бауырларын оятты. Бұл іс адамдардың даналығы мен білімінде емес, Құдайдың құдіретінде тұрды, ал айқайды естіген Оның қасиеттілері оған қарсы тұра алмады. Бұл хабарды алдымен ең рухани жандар қабылдады, ал бұрын істің басында жүргендер оны ең соңында қабылдап, “Міне, Күйеужігіт келе жатыр; Оны қарсы алуға шығындар!” — деген айқайдың үдеуіне жәрдемдесті». Early Writings, 238.

Аян кітабының он бірінші тарауындағы үш жарым рәміздік күннің соңында Езекиелдің отыз жетінші тарауында бейнеленген екі хабардың алғашқысы жария етіледі. Бірінші хабар өлі әрі бытырап жатқан сүйектерді бір жерге жинайды, бірақ олар әлі де өлі күйінде қалады. Бұл хабар «айдалада» жар салған дауыспен ұсынылды, сол арқылы Езекиелдің хабарының басталуы үш жарым рәміздік күн аяқталмай тұрып басталатыны айқындалады. Сол үш жарым күн «айдаланы» білдіреді, әрі хабар да дәл сол «айдаладан» жария етіледі. «Айдала» сондай-ақ «жеті уақыттың» да рәмізі болып табылады; ол өтпелі кезенді және сынау үдерісін енгізетін мөрден арылуды білдіреді.

Хабардың біртіндеп дамуы бар, сондай-ақ Миллершілер тарихындағы Түн ортасындағы айқай арқылы көрсетілгендей, оны біртіндеп қабылдау да бар. Рухани жағынан ең тереңдері шөлде айқайлап тұрған дауыстың хабарын бірінші болып қабылдады, әрі Адвентизм тарихшылары Уильям Миллердің 1844 жылғы 22 қазанға небәрі бірнеше күн қалғанда жазған хатына сілтейді; сол хатта Миллер Самуил Сноудың Түн ортасындағы айқай туралы хабарын ақырында түсініп, қабылдағанын куәландырады.

«Қымбатты бауырым Хаймс: Мен жетінші айда бұрын-соңды көрмеген бір ұлылықты көріп тұрмын. Иеміз маған бір жарым жыл бұрын жетінші айдың типологиялық мәнін көрсеткен болса да, мен сол типтердің күшін толық ұқпаған едім. Енді, Иеміздің есімі мадақталсын, мен Жазбалардан көптен бері тілеп жүрген, бірақ бүгінге дейін көрмеген бір сұлулықты, бір үйлесімділікті және бір сәйкестікті көріп отырмын. Уа, жаным, Иемізге алғыс айт. Бауырым Сноу, бауырым Сторрс және өзгелер, көзімді ашудағы дәнекер болғандары үшін, жарылқансын. Мен үйге жетуге таяп қалдым. Даңқ! Даңқ! Даңқ! Даңқ!» Уильям Миллер, Signs of the Times, 1844 жылғы 16 қазан.

Миллердің түсінде бейнеленген Түн ортасындағы Айқайдың тарихының қайталануында Миллер бір сәтке көзін жұмды. Осылайша, «бір сәтте, көзді ашып-жұмғанша, соңғы кернейде: өйткені керней тартылады, және өлілер қайта тіріледі». Миллер өз түсінде, өз тарихындағыдай, Түн ортасындағы Айқай хабарын ең соңында қабылдайтындарды бейнелейді. Ол шашылып жатқан асыл тастарды сыпырушы адам оларды жинап алып, үлкенірек қобдишаға салмай тұрып, хабарды ақырында қабылдайтындарды бейнелейді. Аян кітабының он бірінші тарауында Езекиелдің екінші хабарын, яғни Исламның төрт желі туралы хабарды, әрі мөрлеу хабары болып табылатын осы хабарды, ең соңында қабылдайтындар мұны жеті кернейдің соңғысы, яғни «үшінші Қасірет» кернейі тартылардың дәл алдында істейді. «Бір сәтте, көзді ашып-жұмғанша, соңғы кернейде: өйткені керней тартылады, өлілер шірімейтін болып тіріледі, ал біз өзгертілеміз» (1 Қорынттықтарға 15:52).

Бұл үзінді екінші келуде болатын алғашқы қайта тірілуді көрсетіп тұр; бірақ сонымен бірге Аян кітабының он бірінші тарауындағы ұлы жер сілкінісінің сағатында болатын өлі құрғақ сүйектердің (екі куәгердің) қайта тірілуі де бар. Сол жер сілкінісінің «сағатында» жеті кернейдің соңғы кернейі үн қатады, әрі көшеде жатқан өлі куәгерлер Лаодикеялықтар ретінде емес, Филадельфиялықтар ретінде қайтадан өмірге келтіріледі; өйткені үшінші Қасіреттің кернейі соғылғанда, екі куәгер мөрленіп, шіріместікке өзгертіледі, себебі олар енді ешқашан күнә жасамайды. Миллер екі куәгерді өмірге келтіретін хабарды ең соңында қабылдайтындарды бейнелейді; бұл — Исламның төрт желі туралы хабар және мөрлеу хабары.

Сол кернейдің үні Содом мен Мысырдың көшесінде шашылып жатқан өлі, құраған сүйектердің соңғыларын тұрғызады. Миллер жалған ілімдер арқылы ақиқаттардың біртіндеп көмілгенін көрді. Ақырында Миллер жылады, осы арқылы мөрдің ашыла бастайтын уақытын белгілеп көрсетті, өйткені мөрдің ашылуы — біртіндеп жүретін іс. Сол мөрдің ашылуы үш жарым күннің аяқталу кезеңінде басталды.

Миллер жылағаннан кейін, мөрленген кітаптың мөрін ашуға құдіреті бар Тұлға осы баяндауға енді. Миллердің түсінде Ол Кір Щетка Ұстаған Адам еді. Содан соң Миллер дұға етті, және сол сәтте-ақ бір есік ашылды; бұл үшінші періштенің лаодикиялық қозғалысы үшінші періштенің филадельфиялық қозғалысына ауысатын межені білдірді. Оның дұғасы Леуіліктер жиырма алтыншы тараудағы дұға болды; ол ақырғы пайғамбарлық құпияны түсіну туралы және екі куәгерге үш жарым күннің келуіне себеп болған бүлікті жұрт алдында мойындау туралы дұға еді; ол Езекиел тоғызыншы тарауда мөрленгендердің дұғасы еді.

Дұғадан кейін Мәсіх (лас сыпырғыш ұстаған адам) кіріп, бөлмені тазалай бастады. Лас сыпырғыш ұстаған адамның тазалау ісі аяқталғанда, Миллер бір сәтке көзін жұмды; бұл өлі құрғақ сүйектер қайта тірілтілетін кезеңнің аяқталғанын білдірді. Содан кейін лас сыпырғыш ұстаған адам Миллердің бөлмесіндегі шашылып жатқан асыл тастарды жинап алып, оларды Миллердің бөлмесінің ортасындағы үстелдің үстіне қойылған жаңа, үлкенірек сандыққа салды; бұл екі куәліктің ту көтерілгендей биіктетілгенін білдіреді. Ту ретінде олар

содан кейін әлі де Бабылда жүрген Құдайдың басқа отарына: Яһуда руының Арыстаны жаңа, үлкенірек сандыққа жаңа ғана салған хабарды «келіп көріңдер» деп шақырады.

1798 жылы мөрі ашылған Даниял кітабындағы ақиқаттардың нышаны ретіндегі Ұлай өзенінің көрінісін келесі мақалада қарастыра бастаймыз. Сол қарастырудың алдында біз бірнеше тірек нүктелерін алдын ала белгілеп қойдық. Біріншісі: Миллериттердің хабары кемелді болды (өзінің өсу сатысында), бірақ толық емес еді. Ол қаңыратып күйретуші үш биліктің емес, екі биліктің аясында орналастырылды. Екіншісі: Миллердің түсі іргелі ақиқаттардың түпкілікті қалпына келтірілуін көрсеткен кезде, сол іргелі ақиқаттар өздерінің бастапқы салтанатынан «он есе жарқын» болады. Үшінші нүкте: бірінші періштенің қозғалысы (миллериттер қозғалысы) үшінші періштенің қозғалысында қайталанады, бірақ бірнеше маңызды ескертпелермен. Миллериттер нышан ретінде Филадельфиялықтар болды, олар тәубеге келген Набуходоносор еді, бірақ ақырында, өкінішке қарай, 1863 жылы «Иерихонды қайтадан тұрғызды».

Үшінші періштенің қозғалысы рухани өзгеріске мұқтаж Лаодикеялықтар ретінде басталды, бірақ ақырында олар Иерихонның түпкілікті күйретілуіне — соңғы күндердегі Иерихонның күйретілуіне — қатысатын болады.

«Құтқарушы патриархтар мен пайғамбарлардың айтқандарын жою үшін келген жоқ; өйткені сол өкіл адамдар арқылы сөйлеген Өзі еді. Құдай Сөзінің барлық шындықтары Одан шыққан. Бірақ бұл баға жетпес асыл тастар жалған қоршауларға орнатылған еді. Олардың қымбат нұры адасушылыққа қызмет ететін етілген болатын. Құдай олардың адасушылық қоршауларынан алынып, ақиқаттың аясына қайта орналастырылуын қалады. Бұл істі тек құдайлық қол ғана жүзеге асыра алатын еді. Адасушылықпен байланысының салдарынан ақиқат Құдай мен адамзаттың жауының ісіне қызмет етіп келген болатын. Мәсіх оны Құдайды дәріптейтін және адамзаттың құтқарылуына қызмет ететін орынға қою үшін келді». The Desire of Ages, 287.